Written by - ஆங்கிலத்தில்: மார்க் ட்வைன்; தமிழில்: - முனைவர் ர. தாரணி -
Thursday, 26 March 2020 17:50 - Last Updated Monday, 06 April 2020 20:52

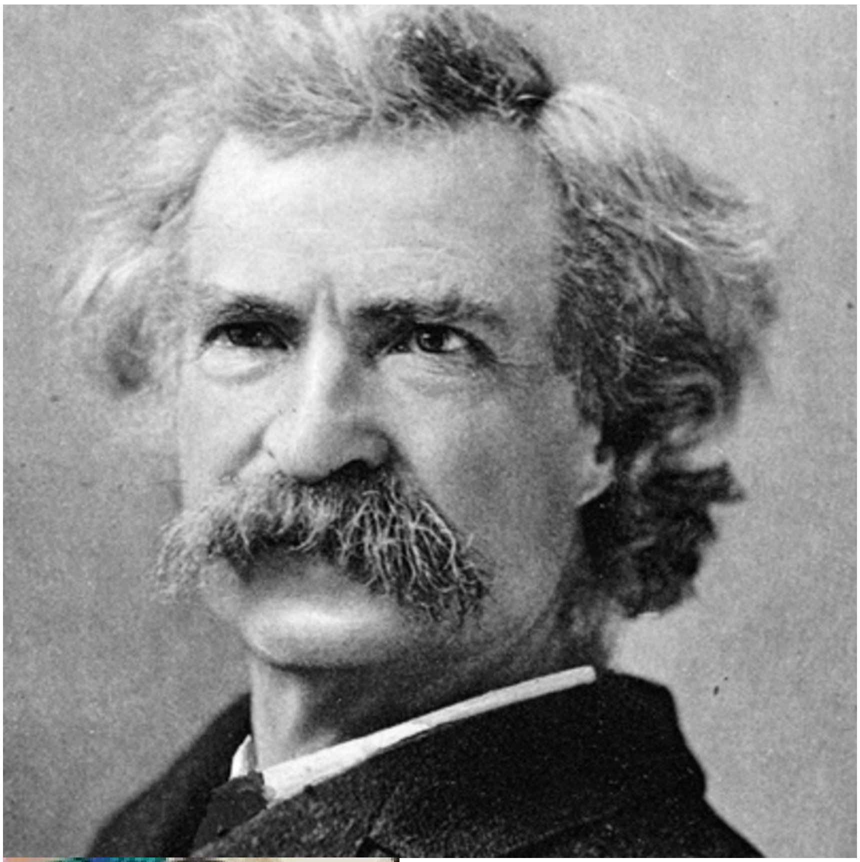

- [illegible]: [illegible] - [illegible] *(Slave Narratives)* [illegible]

[illegible] *(*[illegible]*)* [illegible]

[illegible]

[illegible]

அது ஒரு கோடைகால அந்திவேளை. நாங்கள் அனைவரும் மலையின் உச்சியில் அமைந்திருக்கும் எங்களின் பண்ணைவீட்டின் முகப்பு வாயிலில் அமர்ந்திருந்தோம். நாங்கள் அத்தை என அன்புடன் அழைக்கும் எங்களின் பணிப்பெண்ணான ரேச்சல் கறுப்பினத்தவர் மற்றும் பணிப்பெண் என்ற காரணத்தினால் நாங்கள் அமர்ந்திருந்த முகப்புப் படிகளில் ஒருபடி கீழ் இறங்கி மிகவும் பவ்யமாக அமர்ந்திருந்தார். மிகவும் வலிமையான உடலும், எடுப்பான தோற்றமும் கொண்டவர் அவர். அறுபது வயதாகி இருப்பினும் அவரது கண்களில் உள்ள ஒளி சிறிதும் குன்றாமலும், மன உறுதி குறையாதவராகவும் என்றுமே காணப்படுவார். மனநிறைவோடு கூடிய உற்சாகம் ததும்பி வழியும் மனுஷியான அவருக்கு சிரிப்பு என்பது ஒரு பறவை கீதம் இசைப்பதைப்போன்றே மிகவும் இலகுவான விஷயம்.

எப்போதும் போலவே அன்றைய நாளின் முடிவில் எங்களின் வார்த்தைத் தாக்குதலுக்கு ஆளாகி அன்றும் அமர்ந்திருந்தார். அதாவது எங்களின் கொஞ்சம் கூட கருணை காட்டாத விளையாட்டுத்தனமான கேலிக்கும் கிண்டலுக்கும் இலக்காகினாலும், அதை மிகவும் இலகுவாக எடுத்துக்கொண்டு ரசித்தவாறே இருந்தார். சுவாசத்திற்கான காற்றைக் கூட தொடர்ந்து வெளியிட இயலாத அளவுக்கு, உரத்த சிரிப்பொலியை தொடர்ந்து அலை அலையாய் எழுப்பிய அவர், அந்த இன்ப அதிர்வலை கொடுத்த அசைவின் காரணமாக தனது முகத்தை இரு கரங்களிலும் தாங்கியவாறே அமர்ந்திருந்தார். அவ்வாறான ஒரு தருணத்தில் என் மனதில் திடீரென உதித்தது அந்த எண்ணம். நான் கூறினேன்:

"ரேச்சல் அத்தை! அறுபது வருட கால உங்கள் வாழ்வில் எவ்வித துயரையும் நீங்கள் எதிர்கொள்ளவே இல்லையா?"

அக்கணமே சிரிப்பலையின் அதிர்வை சட்டென நிறுத்தினார். ஏனோ சிறிது தயங்கினார். அங்கே மெல்லியதாய் ஒரு மௌனம் தேவையற்று நிலவியது. தன் தோள்பட்டையின் மேலாக தனது முகத்தைத் திருப்பி, என் பக்கம் நோக்கி குரலில் சிறிதளவு சிரிப்பு கூடத் தென்படாமல் கூறினார்:

"மிஸ்டர் சி! (Mister C) உண்மையாகவே அது பற்றி தெரிந்து கொள்ளும் ஆர்வத்துடன் கேட்கிறீர்களா?"

அவரின் கேள்வி என்னை அதிக வியப்பிலாழ்த்தியது. அது எனது பேச்சையும், செயல்பாங்கையும் கூட நிதானப்படுத்தியது.. நான் கூறினேன்:

"ஏன் --- நான் நினைத்தது --அதாவது நான் சொல்ல வந்தது ----ஏன் உங்கள் வாழ்வில் எந்தத் துயரையும் நீங்கள் எதிர்கொள்ள நேரவில்லை. என்று? நீங்கள் இதுவரை எந்த ஏக்கத்தை வெளிப்படுத்தியும் நான் ஒருபோதும் கண்டதில்லை. அத்துடன், உங்கள் கண்களில் சிரிப்பில்லாது இருந்ததையும் நான் இதுவரை பார்த்ததே இல்லை."

அத்தை ரேச்சல் ஏதோ முடிவு செய்தவர் போல, தன்னைச் சுற்றியுள்ளவர்களை மிகவும் நேர்முறையில் எதிர்கொண்டு நோக்கினார். அதில் மெய்யுறுதி மேலோங்கி இருந்தது.

"நான் என் வாழ்வில் எவ்வித துயரையும் எதிர்கொள்ளாதவளா? மிஸ்டர் சி! நான் இப்போது என் கதையை உங்களிடம் கூறப் போகிறேன். பின் அதனை உங்களின் முடிவுக்கே விட்டுவிடுகிறேன்.

நான் பிறக்கும் போது ஓர் கறுப்பின அடிமையாகத்தான் கறுப்பின அடிமைக் குடும்பத்தில் பிறந்து அடிமையாகவே வளர்ந்தேன். எனக்கு நினைவு தெரிந்த நாள் முதல் என்னைச் சுற்றி நான் கண்டது எல்லாமே அடிமைத்தனம் மட்டும் தான்.. ஏனெனில் அமெரிக்காவில் அடிமைகளாய் வாழ்ந்து பாழ்பட்டுக் கிடந்த பல குடும்பங்களில் நானும் ஒருத்தி அது ஒருபுறம் இருக்கட்டும்.

எனது கிழவன் அதாவது எனது கணவன் அமெரிக்கர்களாகிய நீங்கள், எப்படி உங்களின் மனைவிகளிடம் தீராக் காதல் கொண்டுள்ளீர்களோ, அது போன்றே என்னிடம் மிகுந்த பிரியமும் அன்பும் கொண்டிருந்தான். எங்களுக்குக் குழந்தைகள் ஒன்றல்ல இரண்டல்ல, ஏழு. . நீங்கள் எவ்வாறு உங்கள் குழந்தைகளின் மீது அளவற்ற பாசத்தைக் காட்டுவீர்களோ அதே போன்றுதான் நாங்கள் எங்கள் குழந்தைகளை கண்ணுக்கு கண்ணாக காத்து அன்பு காட்டினோம்.

akilmohanrs@yahoo.com *M.A., M.Phil., M.Ed., PGDCA., Ph.D.*